11/11/2020

Ου μοιχεύσεις

/ Ορθόδοξες Προβολές

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Ο γάμος σκοτώνει τον έρωτα» λένε πολλοί έχοντας αυτή την πεποίθηση ως δικαιολογία για την σύναψη εξωσυζυγικών σχέσεων. Ότι έχουν ανάγκη από κάποια αλλαγή στην ζωή τους. Ότι δεν πειράζει. Ότι η κοινωνία δείχνει κατανόηση. Ότι κάνεις τον άλλο να ζηλέψει και να δείξει περισσότερη προσοχή. Ότι «οι παντρεμένοι έχουν ψυχή». Ότι δικαιούνται να περάσουν καλά, χωρίς την ρουτίνα της συζυγικής καθημερινότητας. **Το δόγμα επεκτείνεται και στις σχέσεις που δεν έχουν φτάσει ακόμη στον γάμο. Ζευγάρια τα οποία δεν είναι σίγουρα για τους εαυτούς τους γίνονται ευάλωτα σε πειρασμούς παράλληλων σχέσεων**. Αρκεί μια τυχαία γνωριμία ή μία μικρή περίοδος κρίσης ή μία απερισκεψία.

Το πρόβλημα έγκειται στην αδιαφορία για τις συνέπειες της απιστίας. Δεν είναι μόνο το «ου μοιχεύσεις», το οποίο διατρανώνει η Παλαιά Διαθήκη, αλλά και επιβεβαιώνει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο. Η συνείδηση φιμώνεται μπροστά στην ευχαρίστηση της στιγμής. Κάποτε η απιστία γίνεται και τιμωρία στην φαινομενική

αδιαφορία ή στην ιδιορρυθμία του άλλου. Το σώμα δίνεται αντί για την ανοχή της αγάπης. Άλλωστε το «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε», από ένας μικρός σταυρός, σήμερα έχει γίνει επιλογή μη ελκυστική. Δικαιωματική η εποχή μας. Πώς θα μπορούσε να στηρίξει δρόμους στους οποίους, χάριν της αγάπης, παραιτούμαστε από πολλά;

Οι καιροί μας ακόμη τείνουν να διαγράψουν στην προοπτική των πολλών την ματιά και την τρυφερότητα. **Οι άνθρωποι δυσκολευόμαστε να κοιτάξουμε τους άλλους στα μάτια, ιδίως αυτούς με τους οποίους σχετιζόμαστε. Κοιτώ στα μάτια σημαίνει αφοσιώνομαι, θαυμάζω, εμπιστεύομαι, παλεύω να αντέξω.** Η ματιά σήμερα εμφορείται συνήθως από λαγνεία, από πονηριά. Δεν βλέπω τον άλλο ως σύνολο, ως ολόκληρη ύπαρξη, ως ψυχή και σώμα, αλλά εντοπίζω το ενδιαφέρον μου στην όψη και στη σάρκα. Η ματιά γίνεται αδηφάγα, καταναλωτική. Με σαγηνεύει η ηδονή που ο άλλος μου υπόσχεται και όχι η κοινωνία μαζί του, η οποία προϋποθέτει αγάπη, μοίρασμα, υπομονή και στόχο ενότητας μέχρι τέλους. Το ίδιο συμβαίνει και με την τρυφερότητα. Οι άνθρωποι έχουμε μάθει να απαιτούμε από τους άλλους την προσοχή τους, όχι όμως να τους την δίνουμε με ευγένεια και λεπτότητα. Δεν βλέπουμε τι απασχολεί τους άλλους, αλλά μόνο τα δικά μας. Δεν είμαστε έτοιμοι να ανεχτούμε, να φανερώσουμε αυτό που μας ενοχλεί στον άλλον, ακόμη και τις πληγές μας, και να παλέψουμε μέσω της αγάπης και της δικής του βοήθειας να γιατρευτούμε. Ένας λόγος αγάπης έχει μοναδική αξία. Ένα ευχαριστώ. Η απόφαση τα συμπεράσματα να μην είναι βιαστικά. Κι έτσι οι σχέσεις φθείρονται και η ευκολία του επόμενου ή του παράλληλου βήματος γίνεται ελκυστική.

Νέοι και μεγαλύτεροι σήμερα δεν αισθανόμαστε ότι ιδίως στις σχέσεις μας πειραζόμαστε από τον πονηρό, διότι περιθωριοποιήσαμε τον Θεό, τους νόμους Του, την οδό της αγάπης και της αφοσίωσης. Είναι εύκολη η απιστία διότι μάθαμε να είμαστε στραμμένοι στο εγώ μας και λησμονούμε ότι η χαρά της συνάντησης και της συνύπαρξης δεν συγκρίνεται με την ευχαρίστηση του εφήμερου. Ότι το να θέλουμε πάντοτε να κοιτούμε στα μάτια τον άλλο, χωρίς να ντρεπόμαστε θα είναι πάντοτε απότοκο της συνείδησης που ο Θεός έβαλε μέσα μας και δεν φεύγει. Η οδός της Εκκλησίας είναι το αντίδοτο. Και το φάρμακο της συγχώρεσης μπορεί να λειτουργήσει λυτρωτικά. Πρωτίστως όμως η αγάπη!

themistoklismourtzanos.blogspot.com